26 Σεπτεμβρίου 2019

«Το δρομολόγιο που μου άλλαξε τη ζωή» – Η εξομολόγηση ενός ταξιτζή για τον πιο απρόσμενο επιβάτη

/ Θαυμαστές διηγήσεις

Ταξιτζής προχωρά σε εξομολόγηση σχετικά με το δρομολόγιο που του άλλαξε τη

ζωή. Όπως σημειώνει ο ταξιτζής έχει περάσει μια εικοσαετία τότε που έκανε αυτή τη δουλειά.

Και την περιγράφει ως εξής: ” Ήταν μια ευχάριστη δουλειά για κάποιον που δεν θέλει ένα αφεντικό συνέχεια πάνω από το κεφάλι του. Αλλά και για κάποιον που του αρέσει να γνωρίζει συνέχεια ανθρώπους.

Ένα βράδυ συνέβη κάτι καταπληκτικό. Κάτι που θα το θυμάμαι για πάντα. Κάποιος ζήτησε ταξί από μια ήσυχη περιοχή της πόλης. Πήγα στο σημείο και είδα ότι αυτός που ζήτησε ταξί, έμενε σε ένα μικρό αλλά πολύ όμορφο σπίτι.

Όση ώρα περίμενα απ’ έξω να ανοίξει η πόρτα, σκεφτόμουν ότι ο πελάτης θα ήταν κάποιος μεθυσμένος που ήθελε να γυρίσει σπίτι του. Κάποια που τσακώθηκε με τον εραστή της ή κάποιος που εργάζεται πρωινή βάρδια σε κάποιο εργοστάσιο στο βιομηχανικό τμήμα της πόλης. Περιπτώσεις δηλαδή που συναντούσα πολύ συχνά.

Γύρισα και κοίταξα ξανά προς το σπίτι. Το κτίριο ήταν σκοτεινό, εκτός από ένα μοναδικό φως σε ένα παράθυρο στο ισόγειο.

Υπό αυτές τις συνθήκες, οι περισσότεροι ταξιτζήδες θα κόρναραν μια, δυο φορές. Στη συνέχεια, αν εξακολουθούσε να μην εμφανίζεται κανείς, θα έφευγαν για να παραλάβουν τον επόμενο πελάτη.

Η αλήθεια είναι ότι είχα μπει σε πειρασμό να φύγω. Το είχα κάνει και σε άλλες περιπτώσεις αλλά αυτή τη φορά κάτι με σταματούσε. Κάτι που δεν μπορούσα να εξηγήσω.

Βγήκα από το αυτοκίνητο, περπάτησα μέχρι την πόρτα και χτύπησα το κουδούνι. «Μισό λεπτό», μου απάντησε μια εύθραυστη, αδύναμη φωνή από το εσωτερικό. Έμοιαζε σαν τη φωνή μιας πολύ ηλικιωμένης γυναίκας”.

“Στεκόμουν έξω από την πόρτα και μπορούσα να ακούσω κάτι βαρύ να σέρνεται στο πάτωμα. Μετά από μια μακρά παύση, η πόρτα τελικά άνοιξε.

Μια κοντή, αδύνατη ηλικιωμένη γυναίκα στάθηκε μπροστά μου. Με την πρώτη ματιά έμοιαζε ότι ήταν από 85 μέχρι 90 χρονών. Ίσως και λίγο παραπάνω.

Φορούσε ένα φόρεμα με λουλούδια και ένα καπέλο με ένα βέλο καρφωμένο πάνω του. Ήταν το είδος των ρούχων που σήμερα μπορεί κάποιος να δει μόνο στις ασπρόμαυρες ταινίες του 30 και του 40. Δίπλα της υπήρχε ακουμπισμένη στο πάτωμα μια μικρή νάιλον βαλίτσα.

Φαινόταν λυπημένη αλλά ήρεμη. Έριξα μια διακριτική ματιά από την πόρτα στο

εσωτερικό του σπιτιού. Όλα τα έπιπλα ήταν καλυμμένα με χαρτιά από εφημερίδες και ύφασμα. Έμοιαζε ακατοίκητο, σαν να μην έμενε ποτέ κανείς σε αυτό.

Δεν υπήρχαν ρολόγια στους τοίχους, δεν υπήρχαν διακοσμητικά, χαλιά, τίποτα.

«Μπορείτε να μεταφέρετε την βαλίτσα μου έως το αυτοκίνητο σας παρακαλώ; Θα ήθελα για μερικές στιγμές να μείνω μόνη. Στη συνέχεια, αν θέλετε, ελάτε να με βοηθήσετε να περπατήσω μέχρι το αυτοκίνητο. Δεν νιώθω πολύ δυνατή» την άκουσα να μου λέει ευγενικά.

Πήρα την βαλίτσα, την τοποθέτησα στο πορτ μπαγκάζ και στη συνέχεια επέστρεψα για να την βοηθήσω. Κράτησε το χέρι μου, και περπατήσαμε αργά μέχρι την πίσω πόρτα του αυτοκινήτου.

Συνέχεια με ευχαριστούσε. «Δεν είναι τίποτα» της έλεγα. «Απλώς προσπαθώ να συμπεριφέρομαι στους επιβάτες μου με τον τρόπο που θα συμπεριφερόμουν και στη μητέρα μου»".

"Όταν μετά από μερικά λεπτά φτάσαμε στο αυτοκίνητο, μου έδωσε μια διεύθυνση και στη συνέχεια με ρώτησε: «Θα μπορούσαμε να περάσουμε μέσα από το κέντρο της πόλης;»

«Μα δεν είναι ο πιο σύντομος δρόμος» της απάντησα.

«Ω, δεν πειράζει» μου είπε. «Δεν βιάζομαι. Ούτως ή άλλως πηγαίνω στο γηροκομείο».

Σήκωσα το βλέμμα και την κοίταξα από τον καθρέπτη. Τα μάτια της άστραφταν. Έμοιαζε ότι ήταν έτοιμη να κλάψει.

«Δεν έχω οικογένεια» συνέχισε. «Ο γιατρός μου είπε να πάω εκεί. Λέει ότι δεν έχω πολύ καιρό ακόμη για να ζήσω.

Ξεκίνησα το αυτοκίνητο και έκλεισα τον μετρητή. «Από ποια διαδρομή θα θέλατε να πάμε;» την ρώτησα.

Για τις επόμενες δύο ώρες μου έλεγε και εγώ οδηγούσα μέσα στην πόλη.

Μου έδειξε το ξενοδοχείο όπου κάποτε εργαζόταν στη ρεσεψιόν. Μου έδειξε τη γειτονιά και το σπίτι που ζούσαν μαζί με τον σύζυγό της όταν παντρευτήκαν.

Μου ζήτησε να την πάω σε μια αποθήκη επίπλων που κάποτε ήταν αίθουσα χορού. Εκεί όταν ήταν παιδί έμαθε να χορεύει μαζί με τις αδελφές της.

Σταματήσαμε και σε ένα κτίριο χωρίς όμως να πει τίποτα γι αυτό. Απλά κοίταζε επίμονα έξω στο σκοτάδι με θλιμμένο βλέμμα.

Όταν είδε τις πρώτες ακτίνες του ήλιου να ξεπροβάλλουν από την ανατολή μου είπε «Κουράστηκα. Ας πάμε στο γηροκομείο τώρα.»”.

Ο ταξιτζής και το δρομολόγιο για το γηροκομείο
Προχωρήσαμε μέχρι την διεύθυνση που μου είχε δώσει χωρίς κανείς από τους δυο μας να βρει το κουράγιο να σπάσει τη σιωπή.

Ήταν ένα χαμηλό κτίριο, σαν ένα μικρό αναρρωτήριο. Ήταν απλό και μάλλον καταθλιπτικό. Δύο νοσηλευτές βγήκαν από την είσοδο και χωρίς να με περιμένουν. Άνοιξαν την πόρτα της και την βοήθησαν να βγει και να καθίσει σε ένα αναπηρικό καροτσάκι. Βγήκα έξω, έβγαλα την βαλίτσα της και πλησίασα για να της την αφήσω.

Με κοίταξε και την είδα που άρχισε να ψάχνει για το πορτοφόλι της.

«Τι σας χρωστάω;» με ρώτησε.

«Τίποτα …» της είπα.

«Μα πρέπει να πάρετε κάτι. Πρέπει να ζήσετε και εσείς» μου απάντησε.

«Υπάρχουν και άλλοι επιβάτες» της χαμογέλασα και την είδα να μου ανταποδίδει το χαμόγελο.

Σχεδόν χωρίς σκέψη, έσκυψα και την αγκάλιασα. Την κράτησα για λίγο πάνω μου σφιχτά χωρίς να αρθρώσω λέξη. Άλλωστε δεν υπήρχε τίποτα που θα μπορούσα να πω περισσότερο.

Έσφιξα το χέρι της στο δικό μου και περπάτησα κάτω από το αμυδρό φως προς το ταξί μου. Πίσω μου μπορούσα να ακούσω την πόρτα του γηροκομείου που έκλεινε δυνατά. Ήταν ο ήχος του κλεισίματος μιας ζωής.

Ένιωσα ένα κόμπο στο λαιμό μου. Γύρισα το κλειδί, έβαλα μπροστά τη μηχανή και κατευθύνθηκα προς το σπίτι μου. Δεν είχα το κουράγιο να δουλέψω άλλο εκείνο το βράδυ.

Τι θα συνέβαινε άραγε αν στην κλήση αυτής της γυναίκας για ταξί, απαντούσε κάποιος ευέξαπτος, ανυπόμονος, αγενής οδηγός; Τι θα συνέβαινε αν δεν είχα το κουράγιο να περιμένω όταν άργησε να εμφανιστεί και έφευγα; Τι θα συνέβαινε αν δεν είχα διάθεση να της μιλήσω και να κάνω όσα μου ζήτησε; Πόσες άλλες τέτοιες

στιγμές στη ζωή μου έχασα χωρίς να το καταλάβω;

Μέχρι σήμερα πιστεύω ότι αυτό που έκανα εκείνο το βράδυ ήταν το πιο σημαντικό πράγμα στην ζωή μου. Και είμαι σίγουρος ότι όσα χρόνια και αν περάσουν, θα παραμείνει το πιο σημαντικό", καταλήγει στην ιστορία του ο ταξιτζής.

Πηγή: **enimerotiko.gr**